

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 84/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., Garbiarska 2, Košice, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan s. r. o., Užhorodská 21, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Daniel Blyšťan, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 185/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. januára 2017 doručená sťažnosť spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan s. r. o.,

Užhorodská 21, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Daniel Blyšťan, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 185/2013.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 12 C 185/2013, ktoré sa začalo na základe žaloby sťažovateľky podanej podľa jej vyjadrenia 16. júla 2013.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že postupom okresného súdu v označenom konaní dochádza k zbytočným prietahom, v čom vidí sťažovateľka porušenie jej základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V sťažnosti sťažovateľka uvádza, že konanie, predmetom ktorého je návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku, sa nevyznačuje skutkovou a právnou zložitnosťou, pretože predstavuje súčasť bežnej agendy všeobecných súdov. Sťažovateľka tiež uvádza, že svojím konaním ako účastníčka konania nijako neprispela k narušeniu jeho plynulosti.

Sťažovateľka argumentuje, že v konaní *„ani po štyroch rokoch trvania súdneho sporu nedisponuje právoplatným prvostupňovým rozsudkom vo veci samej“*.

Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o jej veci nálezom, ktorým by vyslovil, že okresný súd v označenom konaní porušil jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu konať vo veci sťažovateľky bez zbytočných prietáhov a priznal jej náhradu trov právneho zastúpenia.

Sťažovateľka vo formulovanom petite sťažnosti žiada aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého výšku špecifikuje v jednom z doručených podaní sumou 5 000 €, kým v druhom z doručených podaní sumou 1 000 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je

advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09, III. ÚS 285/2012).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka svoju sťažnosť riadne neodôvodnila. V obsahu odôvodnenia sťažnosti, v rámci ktorého formulovala tvrdenie o existencii zbytočných prietáhov v namietanom konaní, poskytla ústavnému súdu iba všeobecné informácie o tom, že predmetom namietaného konania je zrušenie rozhodcovského rozsudku, čo podľa nej možno považovať za bežnú agendu všeobecných súdov nevyznačujúcu sa osobitnou zložitou, že ako účastníčka konania k narušeniu plynulosti konania nijako neprispela a že doterajšia dĺžka konania dosahuje dobu takmer štyroch rokov.

Ústavný súd označené informácie z hľadiska potreby odôvodnenia uplatnenej námietky porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepovažuje a ani nemôže považovať za dostatočné. Samotná dĺžka konania dosahujúca v sťažovateľkinom prípade dobu necelých štyroch rokov nie je totiž taká extrémna, že by mohla sama osebe signalizovať zbytočné prietahy v konaní pričítateľné na vrub okresného súdu. Povinnosťou sťažovateľky bolo ústavnému súdu v zmysle citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde predložiť aspoň rámcové informácie o úkonoch konania, prípadných obdobiach nečinnosti či neefektívnej činnosti okresného súdu v namietanom konaní.

Ústavný súd pripomína, že takéto nedostatky zákonom predpísaných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Nedostatok, resp. nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí návrhu účastníka konania je v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu dôvodom odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne pozri IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 210/09, III. ÚS 32/2011, III. ÚS 285/2012).

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že odmietnutie sťažnosti sťažovateľky z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí nie je prekážkou konania, ktorá by sťažovateľke v budúcnosti bránila obrátiť sa na ústavný súd v záujme ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru s novou sťažnosťou, samozrejme v kvalifikovanej podobe.

Ústavný súd vzhľadom na svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2017